

[Tinning]

gjort hele tiden, men det ved vi jo alle ikke passer.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

For at jeg nu ikke – som sædvanlig, var jeg lige ved at sige – skal blive beskyldt for at ville bruge nationalproduktet, statsgælden, udlandsbalancen, og jeg ved ikke hvad, 3–4 gange, vil jeg lige sige, at jeg godt kan nøjes med lidt færre penge end de mange milliarder kroner, som jeg i begyndelsen stod og sagde jeg skulle have. 100 mill. kr. eller 200 mill. kr. ville da også være udmærket. I hvert fald mener jeg stadig væk, at det må forekomme bredden uretfærdigt, at der er givet en hel del penge til eliteidrætten, og at man hele tiden skal fastslå, at bredden må holde sig inden for rammerne. Derfor synes jeg, det er vigtigt at påpege, at man også i det videre arbejde med breddeidrætten prøver at sikre breddeidrætten nogle flere ressourcer under fritidsloven eller andetsteds.

Ole Vig Jensen (RV):

Hr. Tinning stiller store krav, når han forventer, at man skal høre efter alt, hvad han siger! Men jeg medgiver, at det ikke bliver mindre indviklet af, at hr. Tinning tager nogle af tingene under behandling; det synes jeg fremgik af det sidste indlæg.

Jeg vil gerne præcisere en ting, som måske kan være blevet misforstået i forbindelse med mit første indlæg, hvor jeg rejste det principielle spørgsmål i forbindelse med udvalgsarbejdet, om man ikke skulle overveje, om vi fortsat kan basere foreningsarbejdet på frivillighed, når det gælder selve ledelsesarbejdet. Jeg rejste spørgsmålet, om ikke man skal se på nye og andre former for foreningsstyring og muligvis for aflønning for den del af foreningsarbejdet, som knytter sig til lederarbejdet, altså den ansvarlige for foreningen. Det er et ualmindelig stort arbejde; det er mægtige byrder, der ligger på de folk i dag. Derimod mener jeg ikke, at man skal gå ind i en aflønning af dem, jeg hellere ville kalde instruktørerne, men som vi også tit kalder ledere. Det er overordentlig værdifuldt, at vi fastholder den tradition, som jo gælder i de allerfleste foreninger, og jeg er i øvrigt dybt imponeret over, at så mange mennesker engagerer sig ganske ulønnet i et

arbejde, ikke mindst med unge i idrætsarbejdet. Men ledelsesarbejdet for foreningen synes jeg i vore dage er så byrdefuldt, at man som sagt kan rejse det spørgsmål, om det fortsat kan klares på traditionel vis, ikke mindst hvis vi også forventer, at det traditionelle idrætsliv, foreningslivet, fremtidig skal tage en række nye opgaver op, som jo forskellige ordførere, herunder også jeg selv, har fremhævet som betydningsfuldt.

Så er der rejst spørgsmål – første gang af hr. Helge Sander – om de problemer, der nogle steder eksisterer mellem foreningsarbejdets aktiviteter og de aktiviteter, der knytter sig til fritidslovgivningen. Jeg vil med det samme sige, at også jeg er lidt skuffet over, at det ikke gennem det udvalgsarbejde og de forhandlinger, der har været i gang, har kunnet lykkes at urede de problemer. Men jeg synes ikke, man skal overdramatisere dem, for det er jo rigtigt, som det også er sagt nogle steder, at problemerne i mange områder overhovedet ikke eksisterer; dér har man på forhånd aftalt, hvordan tingene tilrettelægges, og man generer ikke, men en sådan fredssommelig indsats ved siden af hinanden eksisterer altså ikke i alle områder.

Jeg tror meget lidt på, at vi kan og skal lovgive på området. Jeg vil fortsat presse på for, at man søger frivillige aftaler. Jeg mener faktisk, vi har en række gode erfaringer. Vi skal kun få år tilbage for at opleve, at den kommunale ungdomsskole med dens forbedrede betingelser i forhold til foreningslivet havde store problemer med at lave afgrænsninger. Det mener jeg i det store og hele er løst og fungerer tilfredsstillende i dag, og det bygger hovedsagelig på frivillige aftaler. Jeg mener, at den vej skulle være farbar også de steder, hvor det ikke lykkes inden for det område, vi taler om her i dag.

Endelig vil jeg sige noget om det udvalgsarbejde, der skal i gang her, og det udvalgsarbejde, der skal foregå under undervisningsministeriet i det udvalg, som kaldes folkeoplysningsudvalget. Når dette sidste er sat til først at skulle være færdiggjort med udgangen af 1988, hænger det sammen med, at det skulle basere sig på forsøgs- og udviklingsarbejde med henblik på eventuelt at revidere loven og lave en helt ny lov. Det vil sige, at det nødvendigvis ikke kan tage meget kortere tid end disse ca. tre år, hvis der skal være et forudgående forsøgs- og udviklingsarbejde,